

[Knud Jespersen.]

ler om, og derfor vil jeg gerne fastholde min påstand fra før om, at det drejer sig om en lønstoppolitik, som går under betegnelsen indkomstpøolitik.

Økonomiministeren henvendte sig direkte til mig om at leve op til ansvaret. Dér må jeg nok sige, at det jo er spørgsmålet, hvad man skal tage ansvaret for; med hvem man skal tage ansvaret, er ikke så afgørende, ej heller hvad det ansvar skal gavne. Økonomiministeren må erkende, at den regering, vi har anbefalet — jeg vil godt understrege igen: i mangel af bedre — er aldrig gået forgæves til os, når det drejede sig om stemmer for beskæftigelsen, imod reaktionære forvridninger, imod uhyre asociale overgreb osv. Men når man indkalder andre partier i denne sal, indkalder man til forhandling. Når vi bliver indkaldt, indkaldes vi til orientering. Man kan bruge vores stemmer, man kan orientere os, men forhandle med os kan man ikke. Og så er det ganske elegant at erklære: men se nu, de tør ikke tage noget ansvar! Jo, det gør vi, men vi tør ikke tage ansvaret for det, regeringen går og laver.

Hvis regeringen ville lytte lidt til det, vi har sagt — og det gør den jo nu og da, og nu vil jeg gerne blande også hr. Kjeld Olesen ind i mine bemærkninger — kunne man jo godt have fået nye tanker på et lidt tidligere tidspunkt. Hvem var det, der under regeringen Hartling talte om massebevægelse og opposition på en ny måde, medens den daværende forhenværende statsminister, hr. Anker Jørgensen, erklærede, at socialdemokratiet var en loyal opposition, at man indgik i et sagligt samarbejde? Da erklærede man uafbrudt: ja men der er ikke den utilfredshed, fordi socialdemokratiet, hr. Kjeld Olesen, ikke ville bruge sin magt og ikke ville tillade, at fagbevægelsen brugte sin magt. Man gjorde det alligevel, og dengang bevægelsen var vokset stærk nok, forstod socialdemokratiet, at der nu nok var forskel på denne bevægelse og de udtalelser, der var kommet indtil nu.

Hvad angår det møde, der var forleden, hvor man er så glad — det tror jeg ikke man skal være — over, at der var 29-30, 100, 200 eller 300. Der var ikke ret mange, men jeg tror ikke, man skal være særlig begejstret. Jeg synes heller ikke, der var ligefrem jubel i hr. Kjeld Olesens stemme, da der stod

150.000 hernede på slotspladsen. Men hr. Kjeld Olesen kunne jo passende dyrke som grundlovsliteratur nogle af de udtalelser, der ligger, altså fra Arbejdernes Fællesorganisation i København repræsenterende 186.000. Hvad har de vedtaget? Fastfrysning af huslejen, ingen huslejestigninger med tilbagevirkende kraft, stop for salg af ejerlejligheder, stop for jordspekulation, øget kollegiebyggeri, statsfinansieret boligbyggeri og vedligeholdelsesarbejder sat i gang. Hvis det ligger parallelt med vores politik — og det gør det faktisk — er det altså et illusionsnummer i henhold til hr. Kjeld Olesens første tale. Nej, det er den bitre virkelighed, og derfor skal man ikke glæde sig over, hvorvidt der kommer få eller mange, men prøve på at appellere til at anvende denne kraft.

Så vil jeg gerne understrege — og det kan man jo meget hurtigt undersøge — at når det kommunistiske parti inviterer til sådanne sammenkomster, er der tale om masse-sammenkomster, man kan bare se, hvor lidt den socialdemokratiske 1. maj demonstration i København fyldte i forhold til den kommunistiske; det er meget enkelt, vi lod for en ordens skyld begge demonstrationer fotografere.

Hvad angår den videre opposition, er det også spørgsmålet: hvad er det, man vil byde arbejderne? Vil man appellere til, at de skal bruge deres indflydelse, bruge deres organisationer, eller vil man prøve på at kontrollere dem og koble dem til en bestemt politik? Jeg sagde før, at jeg gerne ville se noget selv-kritik hos socialdemokratiet. Jeg så godt, økonomiministeren så forbavset ud, det er vel nok det, der går under betegnelsen: anvendelse af de moderne ord, men selvkritik er et gammelt ord, og det var på tide, det blev indføjet i socialdemokratiets annaler. For hvis man kigger på det, man har lagt navn til, kan man måske forsvare det ud fra de givne omstændigheder, men man kan ikke forsvare at sige, at det er tilstrækkeligt, og at de, der vil videre, er uansvarlige, for så bliver det uansvarlig gerning, og så bliver det uopretteligt over for den samlede arbejderbevægelses, også den socialdemokratiske, interesser.

Jo, vi vil en sådan samfundsforandrende kraft, og den passer såmænd meget godt og så ind i det billede, som hr. Hilmar Bauns-